

طارق عزیز

ہمزا ادادکھ

ہمزا دداد کہ

طارق عزیز

رب کریم

سانوں	دے	سکھا	اسم	ایسے
جائیے	ہو	بھرے	ہرے	ہرے
سانوں	کر	عطا	علم	گہرے
جائیے	ہو	کھرے	بہت	

ربارنی

اج دی رات میں کلا واں
 کوئی نہیں میرے کول
 اج دی رات تے میریا ربا
 نیڑے ہو کے بول

سچا شرک

تے	اسمان	پرے	دور
ناں	دا	سچے	رب
وچ	جہان	ایس	پٹھاں
ماں	ای	ماں	اک

◆◆◆

اے خدا روشنی

بہت	پرانیاں	شکلاں	نیں
میرے	آسے		پاسے
بہت	پرانیاں	عقلاں	نیں
میرے	آسے		پاسے
میں	ایہناں	عفریتاں	توں
کیویں	جان		بچاواں
ظاہر	کردے	راز	توں گہرا
ہن	میں	کدھر	جاواں

میرے دشمن دے پہچان

گ	ہوے	اکھ	ورگی	خواباں
نک		حسینی		الف
گا	ہوے	قد	اچا	اچا
لک		ورگا		چیتے
		♦ ♦ ♦		

پچھلے پہر دی دعا

دی	گلاب	پھل	ایہ	شاخ
دی	شراب	شہد		شیشی
دی	خواب	سچے	اک	شکل
مالکا!	مینوں	دے		بخش

اک ہورطراں دی گل

کچھ	رات	دا	پچھلا	پہر	وی	سی
کچھ	تیز	نشے	دی	لہر	وی	سی
کچھ	میری	اکھ	دا	قہر	وی	سی

دونوں ساں حیران

دوناں نوں کجھ پتہ نہیں لگا ----- دونوں ساں حیران
مرن توں کافی پہلے ساڈے ----- نکل گئی سی جان

بلوچا وے

جے	کوئی	میرے	جیہا	ملے	تاں
اوس	نال	پیار	ودھاویں	ناں	ناں
اوس	دے	درد	ونڈاویں	ناں	ناں
اوس	نوں	انج	تڑفاویں	ناں	ناں
اول	میرے	جہے	کسے	نال	نال
پیار	دی	پینگ	ودھاندے	نہیں	نہیں
جے	تقدیریں	اکھ	لڑ	جائے	جائے
فیر	اوہ	اکھ	چراوندے	نہیں	نہیں
ساری	حیاتی	اوس	بندے	نوں	نوں
اپنے	دلوں	بھلاوندے	نہیں	نہیں	نہیں

اک بھید

میری	طراں	دے	لوک	ہمیشہ
ایس	دنیا	وچ	آئے	نیں
جیہڑے	اپنے	انت	دیاں	
تصویراں	نال	لیائے	نیں	
دل	وچ	چور	جے	لکيا
ہووے	وی	ایہہ	دسو	
ظاہر	ہو	کے	چھپیا	ہووے
اوہنوں	وی	ایہ	دسو	

ڈرا دین والا خیال

دل	دیاں	درگاواں	دے	وچ
وگدیاں	تیز	ہواواں	دے	وچ
بہت	قدیم	صداواں	دے	وچ
گہریاں	چپ	فضاواں	دے	وچ
کیہ	کچھ	لکيا	ہووے	گا
کیہ	کچھ	چھپیا	ہووے	گا

بچوں کے لیے ایک نظم

اپنے دل وچ بہت محبت
کڑیاں لئی نہ بھریئے
ہور وی کم نے دنیا اتے
اکو ای کم نہ کریئے

شدنی توں گلہ

اے	جاندی	ہو	محبت	کیوں
نال	لوکاں	دے	دراز	دور
نیں	جاندے	مل	اچانک	کیوں
دے	نگراں		روشن	بندے
نیں	جاندے	بن	وسیلہ	کیوں
دے	قبراں	کالیاں	دیاں	دکھ

مرن والے دازندہ شعور

میرے لئی تے زہر سی
 پھلاں دی خوشبو
 میرے لئی نہ دوستا
 ایڈا اچا رو

اک شرارتی دعا

اوہ شاہ پری خیالاں دی

اوہ جٹی ہیر سیالاں دی

اوہنوں ویکھ کے موسم

گلاب دیوے

اوہنوں ویکھ کے نشہ

شراب دیوے

جے اوہ دے نال وصال ہووے

گل ایہ بڑی کمال ہووے

اک نظم فرزانہ لئی

چھوٹیاں	چھوٹیاں	گلاں	اتے
اینویں	نہ	توں	کر
ایڈیاں	سوہنیاں	اکھاں	وچ
ہنجو	نہ	توں	کر
جھڑے	کم	نہیں	چندا
توں	اوہ	کم	کر
		نہ	کریا

اک مشاہدے دی گل

جیہڑا جاگدا بہت کمال ویلے
چھیتی سوندا اے فیر زوال ویلے

اک برکت والا گھر

سن	خوشبوواں	وچ	گھر	تیرے
سی	وی	آس	دی	زندہ
وانگوں	والے	جان	مر	چھیتی
سی	وی	سی	پیاس	میری

بہار وچ خزاں

دے	بہار	آئے	موسم
وصال	ہوئے	دے	سب
دی	فقیر	اکھ	گہری
سوال	پھرے		کردی

.....آپے رانجھا ہوئی

میرے	شعر	تے	میری	شراب	وی	توں
میرے	خواب	تے	میرے	عذاب	وی	توں
میرے	وہم	گمان	یقین	وی	توں	
میرے	حرف	حروف	کتاب	وی	توں	
میرے	دل	وچ	وجدا	ڈھول	وی	توں
میرے	لہو	وچ	نچدا	بول	وی	توں
میرے	تن	تے	لگدی	چھمک	وی	توں
میری	اکھ	وچ	کھدی	چمک	وی	توں
میری	روح	دا	پہلا	گیت	وی	توں
میرا	دشمن	توں	میرا	میت	وی	توں

ہوادا آخری نوحہ

دھرتے	نی	کریں	کرم
تے	تگینے		ایس
ماریاں	لشکاں		اپنے
تے	سینے		ساڈے
	♦ ♦ ♦		

ڈرا دین والے لوک

پہلے	تے	دل	کھول	کے
زور	زور		دی	ہسے
فیر	اوہ	چیکاں	مار	دے
قبراں	دے		ول	نسے

سپاں والا خصلت

نال	پیار	میں	وی	نوں	جس
کول		اپنے			کیتا
زندگی		باقی		اوہ	فیر
بول		سکيا		نہ	کچھ

اک ڈرا دین والا منظر

پچھلے	پہر	اسمان	دا
ایہو	جیہا	سی	رنگ
جیویں	سپاں	رل	کے
کیتی	ہووے		جنگ

گناہ کیہ اے ثواب

گناہ کیہ اے ثواب کیہ اے
ایہہ فیصلے دا عذاب کیہ اے

میں سوچناں واں کہ چونہوں دناں لئی
ایہہ خواہشاں دا حباب کیہ اے

جے حرف اوکھے میں پڑھ نہیں سکدا
تے فیر جگ دی کتاب کیہ اے

ایہہ سارے دھوکے یقین دے نہیں
نہیں تے شاخ گلاب کیہ اے

ایہہ ساری بستی عذاب وچ اے
تے حکم عالی جناب کیہ اے

بے برکت موسماں وچ

سک	جاندے	نیں	باغ	باغیچے
نگراں	دی	ہریالی	وی	
اکو	صف	وچ	آن	کھلونڈے
گلچیں	وی	تے	مالی	وی

♦ ♦ ♦

ہر جا عین ظہور

سی	چنگی	وی	رات	دی	اج
کیتے		میں	کم		چنگے
دی	عشاء	نماز	پڑھی		پہلے
پیتے	دے	شراب	جام		فیر
بالے	دیوے	دے	یقین		نال
مسیتے	کچھ		میخانے		کچھ

سراب

نخلستان	گواہ	نیں	سارے
کیویں	دشتاں	وچ	قبیلے
پیاس	نال	مر	نیں

شہر والیاں دی اک پرانی عادت

سارا دن تے شہر دے لوکیں
 دشتاں اتے ہسدے نیں
 راتاں نوں فیر پاگل ہو کے
 ایہناں دے ول نسدے نیں

؟

کیہ	اے	سب	کچھ	چار	چوہیرے
ویلے		دی	حیرانی		وچ
اک	قدیم	دی	دہشت	کیوں	اے
ہر	موجود		ویرانی		وچ

جھوٹی جہان دی

آپ	عدالت	بن	بن	بیٹھے
سب	توں	وڈی	چور	وی
سارے	قول	قرار	بھلا	کے
ہو گئی	ہور	دی	ہور	وی
آپ				

اک حقیقی گل

مڈھ	قدیم	توں	دنیا	اندر
دو	قبیلے	آئے	نیں	نیں
اک	جہناں	نے	زہر	پیتے
اک	جہناں	نے	پیائے	نیں

نظام شمسی نال اک مکالمہ

پی کے خون میں رات دا
اکھاں لہیاں کھول
سن اوئے سورج میریا
ہن نہ جاویں ڈول

روم سروس

کمرے	خالی	ایہ	اتے	ہوٹلاں
نیں	رہندے	تکدے	میںوں	
کے	سن	گلاں	پاگل	میریاں
نیں	رہندے	ہسدے	تک	دیر

شالا خیر ہووے

سارے	ساہ	خراج	دے	خرچ	کیتے
تیرے	نیناں	دے	نشاں	دی	خیر ہووے
گہری	گرم	حضور	دا	اک	جلوہ
سانوں	فلک	افلاک	دی	سیر	ہووے

ویلیے واجر

کون سی اوہ تے کون ساں میں
 سارے رنگ خیالاں دے
 اک دو بے نوں دس نہیں سکدے
 قصے عجب ملاں دے

دکھتے ہند اے

تے	سفا کی	دی	دنیا
تے	قزاقی	دی	اکھاں
تے	ساقی	ہوئے	اجڑے
تے	باقی	دے	آسندہ
تے“	طباقی	ہفت	”چرخ

کدی گلہ نہ کرو

دا	سفا کی	دی	دنیا
دا	قزاقی	دی	اکھاں
دا	ساقی	ہوئے	اجڑے
دا	باقی	دے	آئندہ
دا	طباقی	ہفت	”چرخ

بے بسی دے موسم

نہیں	مکدے	وی	ساہ
نہیں	ٹھڈی	وی	آس
نہیں	لگدے	وی	پھل
نہیں	سکدی	وی	شاخ

زیادہ دن کسے دے گھر رہن دا نتیجہ

بندے تے

تہمت لگ جاندی اے

رانجھناں وے

اکھاں	تیریاں	جاواں	جدھر
نال	میرے		رہندیاں
وچ	دے	ایہناں	ویسے
کال	نہیں	دا	لوکاں

بے غرضاں دی قسمت

پہلے	پہل	اسمان	دا
کالا	شاہ	سی	رنگ
فیر	کچھ	طیب	لوکاں
کیتی	زور	دی	جنگ
کالے	شاہ	انھیریاں	دا
کیتا	گھیرا		تنگ
اج	کے	نوں	یاد
اوہ	سارے	مست	وی
			ملنگ

کچھ ہوں توں پہلاں

کچھ	دناں	توں	انج	لگدا	اے
میرے	سوا	کوئی	ہور	وی	
میرے	گھر	وچ	رہندا	اے	
جدوں	وی	میں	کلا	ہوواں	
کول	میرے	آ	بہندا	اے	
جیہڑی	سمجھ	نہیں	آؤندی	مینوں	
اوہ	ای	گل	اوہ	کہندا	اے

فیصلے دی گھڑی

میرا	تعاقب	کرن	تک	دور
صداواں		سرد		گہریاں
منگن	صدقہ	دا	میری	سوچ
بلاواں		قزاق		ایہ
رکھاں	جاری	میں	سفر	اپنا
جاواں	ول		ایہناں	یا

ہمزادادکھ

ہوا	تیز	راتیں	پچھلی
رہی	پھردی	وچ	سارے
وظیفہ	کوئی	دا	زہری
رہی	کردی	پاسے	چاروں
رکھیا	ای	بند	تے
نال	زور	پورے	اپنے
ہووے	بتی	کیہ	نہیں
نال	ہور	کے	چے

جدا ہوون ویلے

بہت	ملا	سی	اکھاں	اندر
چہرے	اتے	سائے	سن	
جیویں	تھکے	ہوئے	قبیلے	
دور	سفر	توں	آئے	سن

فاعتبر وایا اولی الالبصار

ایہہ	ویلا	وی	اوندا	اے
سخت	دل		سواراں	تے
دیندے	نیں		فیر	حاضری
بہت	قدیم		مزاراں	تے

زراں پیشتر کہ.....

دے	جہان	رنگ	سارے
ویکھ	کر کے	اک	اک
دوستا	پہلے	توں	ایس
لیکھ	تیرے	جان	سڑ

اک بہادر دی موت

سی	مشکل	ایہ	ذرا	کم
کار	آخر		گیا	کر
دا	زور	نعرہ	کے	مار
کار	آخر		گیا	مر

کوک فریدا کوک

وچ	جسے	دے	ایس	جہان	وچ
کم	لے		چوڑے		
دی	سدا	میں	ویکھے	اوس	
غم	اکھ	وچ	گہرے		

کالی رات داہنیڈا

سی	کیتا	میں	سفر	جناں
اکارت		گیا		سارا
دی	کوئی	راہ	نے	نہ
بشارت		ملی	کوئی	نہ
دوستا	اے	وجہ	ای	ایہو
بجھارت	آپ	گیا	بن	میں

وعدہ معاف گواہ

کدی	کدی	میں	سوچناں	واں
جے	کمرے	وی	گلاں	کردے
فیر	تے	میرا	کمرہ	وی
کنیاں	گلاں	کر	سکدا	سی
کنے	ہو کے	بھر	سکدا	سی
کنیاں	موتاں	مر	سکدا	سی

ایہوای اے تقدیر

گے	جاواں	بھل	ہولی	ہولی
وی	شکلاں	دیاں	دوچے	اک
گے	جاواں	سکھ	ہولی	ہولی
وی	عقلاں	دیاں	رہن	زندہ

اپنی دوست لئی دعا

کلیاں	ورگا	روپ	اوس	دا
سوہنا		سچا		ناں
بھیج	دے	اوتھے	مالکا	
سکھ	دی	ٹھنڈی	چھاں	

زیادہ محبت کرن دی سزا

آں	چپ	تے	میں
لوکیں		وی	فیر
کر کے	گلاں	میریاں	تیریاں
نیں	رہندے	ہسدے	تک
نیں	رہندے	کسدے	فقرے

نال میرے کوئی چلے

کوئی	وی	رستہ	روک	نہیں	سکدا
اڈوے	جاندے	ویلے	دا		
نواں	سفر	درپیش	اے	مینوں	
رب	راکھا	ہن	میلے	دا	

کشف المحجوب

وچوں	قبراں	پراناں	بہت
آواز		ایہ	اوندی
لئو	سمجھ	تے	سمجھ
راز	گہرا	دا	ازل

عنوان دی تلاش

گھر دیاں کندھاں ڈیناں بن کے
چیکاں مارن زور دیاں
”لوڑاں“ نیں کسے ہوو دیاں“

سالگرہ

چڑھدے چن نوں ویکھ کے
 روندی اکھ ضرور
 ایہو ای دن سن دوستا
 جدوں ہوئے ساں دور

چھڑ جان والے لئی اک سوچ

کل	ایہ	گل	میں	سوچ	کے
ہویا		بہت			اداس
ہن	اوہ	گندیاں	گندیاں		گلاں
کرے	گا	کہدے			پاس

پاس عزت داراں -----

میں ساں جھڑا جھل گیا ----- زہری اکھ دے وار
میں ساں جھنے جت کے ----- بازی دتی ہار

وصال

سی	شوکی	وانگوں	سپاں	جیہڑی
اے	کوکدی	وانگوں	کوتلاں	ہن
		♦ ♦ ♦		

ڈرے ہوئے شہر دا منظر

دے	شہراں	ایہناں	مکان	بند
لوک	نیں	ہوئے		ڈرے
ویلا	دا	قتل	میرے	آیا
سوگ		مناوے		کون

اک ہور یعقوب

ایس توں وڈا اک بندے دا
 ہے کوئی ہور عذاب
 اک کر کے اُٹھے ہو گئے
 جس دے سارے خواب

ماضی، حال، مستقبل

ایہو	ای	شہر	سے	ایہو	ای	میں	ساں
ایہو	ای	دھپاں	چھاواں				
اج	میں	کلا	سوچ	رہیا	واں		
ہن	میں	کدھر	جاواں				

کوئے ملامت و اطواف

چھڑ یا	نہیں	تے	جوگا	بولن
دلا	اے		وی	فیر
خاطر	تیری	فیر	اج	چل
کراں	فون		نوں	اس
خاطر	تیری	فیر	اج	چل
کراں		خون		اپنا

کالے حرف کتاباں دے

کالے	حرف	کتاباں	دے
نقشے	دین	عذاباں	دے
سب	نوں	پیارے	ہندے
منظر	اپنے	خواباں	دے
ہن	تک	چہرے	زخمی
گہرے	سرخ	گلاباں	دے
بعد	تیرے	کیہ	بیت
پچھ	ناں	حال	خراباں
تیرے	بعد	بے	برکت
نشے	تیز	شراباں	دے
کریں	حفاظت	میرے	مولیٰ
موسم	آئے	ثواباں	دے

یوٹوپیا

جی	چاہندا	اے	موت	توں	پہلاں
ایسا	نگر	میں	وکیھاں		
جس	دے	باسی	اک	دو جے	نال
ذرا	نہ	نفرت	کردے	ہون	
جس	دے	حاکم	زر	دے	چھجے
سپاں	وانگ	نہ	لڑدے	ہون	
جتھے	لوکیں	مرن	توں	پہلاں	
روز	روز	نہ	مردے	ہون	

بارہواں حواری

وچ	شہر	سارے	دا	جس
حبیب	کوئی	سی		نہیں
کے	مار	ٹکراں		اوپنے
صلیب		لال		کیتی

ہل من ینصر نا

دور	دراز	دے	سفر	وی	مینوں
تھک	جان	دا	جبر	وی	مینوں
بے	خبراں	دی	خبر	وی	مینوں
سچ	دی	زیر	زبر	وی	مینوں
چپ	دی	کالی	قبر	وی	مینوں
ایہ	کربل	دا	دیس	اے	مولا
دے	حسین	دا	صبر	وی	مینوں

اپنے آسیب نال اک عہد

کچھ	اسرار	نے	میرے	دل	وچ
جیہڑے	کدی	نہ	دسے		
جیویں	پانی	بھریا	بدل		
گزر	جائے	بن	وسے		

نواں سفر درپیش

قسم خدا دی ہن تے مینوں
اپنے آپ توں وی ڈر لگے
دنیا بھر دے سچ تے سچے
مینوں جھوٹے لگے

بددعا

جائے	ہو	کچھ	تینوں	ہوئیے
کمائے	قہر		کیہ	توں
دے	خوشی	انت	میری	موسم
آئے	نہ		راس	تینوں
جائے	ہو	کچھ	تینوں	ہوئیے

ڈبے سورج داملال

نال	دھپ	دی	دن	سارے
سک		جاندا		پنڈا
تاریا	دیا		راتاں	او
مک	چلے		تے	اسی

پورٹریٹ

بندہ	ورگا	قبرستاناں
سی	پی	بیٹھا
نال	دے	تیز
سی	دے	پھٹ

افسوس دی گل

بندہ	تے	ایس	دنیا	اندر
اکو	واری	اوندا	اے	
کوئی	اک	گہرا	راز	اے
ساری	عمر	ڈراوندا	اے	

اک مرثیہ

عجیب	دن	نیں	عجیب	راتاں
نہ	گلشناں	وچ	گلاب	مہکن
نہ	دشت	اندر	سراب	دہکن
نہ	شام	ویلے	شراب	لہجھے
نہ	کوئی	سوہنی	کتاب	لہجھے
نہ	میرے	دل	نوں	ملاں
نہ	میرے	اندر	جلال	کوئی
نہ	اذن	دیوے	حضوریاں	دے
نہ	حکم	لاوے	اوہ	دوریاں
نہ	کوئی	نعرہ	حبیب	ولوں
نہ	کوئی	حملہ	رقیب	ولوں
عجیب	دن	نیں	عجیب	راتاں

اک کتبہ

جزا	سزا	دے	وہم	نے
کچھ	وی	کرن	نہ	دتا
زندہ	رہن	دے	سہم	نے
چچ	نال	مرن	نہ	دتا

پتہ نہیں کیہ ہونا ایں

پچھلا	پہر	اے	شام	دا
دل	نوں	عجب	اداسی	اے
انج	لگدا	اے	سارے	دی
کوئی	وڈی	چیز	گواچی	اے
انج	لگدا	اے	جیویں	خلقت
اپنے	لہو	دی	پیا سی	اے

اک رجز

وریام میں اپنے دیس دا
عجب نہیں میرے رنگ
دیر تک لڑاں گا ویریا
تیرے نال میں جنگ

لا حاصل دا حاصل

سی	کرنا	ای	انج	تے	میں
رو	نہ		لئی		میرے
سی	مرنا	ای	انج	اتے	میں
رو	نہ		لئی		میرے

شہر وچ داخل ہون والا پہلا شخص

عشق	دے	اک	علاقے	وچ
درو		دے		مچان
میرے	جے		فقیر	لئی
عالی		شان		مکان

اک ہارے ہوئے بہادر دی حیرت

ہن	تک	مینوں	پتہ	نہیں	لگا
اپنی	ایس	مجبوری			دا
کیویں	میرے	دل	تے		لگا
زخم	کسے	دی	دوری		دا

دیواراں دی گواہی

اپنے آپ نال گلاں کر کے
گہرے رازاں واگوں ڈر کے
کدوں تک کوئی جی سکدا اے

لافانی ہون توں پہلاں

جس دے اک اک ساہ لئی
میں قسمت دتی وچ
مرن توں پہلاں اوس لئی
کناں ساں میں ہیج

رب خیر کرے

جذبے وی جلا دے
شہر دی اکھ وی
میرے نیں
اے خونی

اک عزت داری آخری درخواست

کدی کسے نوں راز نہ دسیں
اپنی گہری چاہت دا
کدی کسے نوں ناں نہ دسیں
اپنے دل دی راحت دا

واہ تقدیرے

میںوں نہیں پر قدرت نوں
ایہو ای اے منظور
تیرے شہر وچ رہ کے وی
تیتھوں رہواں دور

اک قدیم مکالمہ

پہلی آواز:

کون	ایں؟	فلک	افلاک	تے
کون	ایں؟	دشتاں	جبلّاں	اندر
کون	ایں؟	زیر	زمین	دے
کون	ایں؟	پکیاں	قبراں	اندر

دوسری آواز:

جیہڑا	تیز	شراباں	اندر
جیہڑا	سرخ	گلاباں	اندر
جیہڑا	سچیاں	خواباں	اندر
جیہڑا	بڑے	حجاباں	اندر

قدیم آوازاں:

ایہ	تند	طوفان	وی	اوس	دے	نیں!!
دکھ	سکھ	جہان	وی	اوس	دے	نیں!!
سارے	وہم	گمان	وی	اوس	دے	نیں!!
سارے	عکس	نشان	وی	اوس	دے	نیں!!

گزری خوشیاں داعذاب

دا	ویلے	گزرے	اک	خواب
اے	اوندا	بن	بن	شکلاں
اے	ستاوندا	بہت	کل	اج

آدم

کدی	قدیم	دی	دہشت	ویکھے
کدی	عبرت	ہر	موجود	دی
کدی	عارضی	قید	مکان	دی
کدی	سہم	اے	اگلے	جہان
سب	کچھ	پاگل	کردا	جاوے
طارق	اندروں	مردا	جاوے	

میں ناہیں سب توں

اندر	خانے	دے	دنیا
کیہ	رہنا	وچ	ہوش
دے	شراب	جام	سارے
پی	کے	پڑھ	کلمہ

اک خاص موقعے تے

اوس دن تیرا اپنے گھر وچ
 جھگڑا جیہا اک ہو یا سی
 اوس شام توں پہلی واری
 میرے اگے رویا سی

اک دانش دی گل

نوں	کے	بعد	توں	غور	بہت
اے		چاہیدا		کہنا	اپنا
دا	نادانی		اک	تے	نہیں
فیصلہ			ہویا		کیتا
اے		ستاؤندا		عمر	ساری
اے		رواؤندا		بہت	سچیں

مسافر

سپاں وانگوں شوکدے
دشمن چاروں پاسے
فیر دی میرے بلہاں اتے
سجے ہوئے نہیں ہاسے

کلے رہن داسبب

تیرے بعد تے کوئی نہیں لبھا ----- ایڈا گوہڑا یار
جس دی خاطر زندگی ----- اپنی دیندا وار

اعتراف

رہنا	زندہ	وچ	دنیا	ایس
ناں	آیا	سی	ہنر	اک
سی	رشتہ	کیہ	میرا	تیرا
ناں	پایا	ایہہ	کدی	بھید

